

COMISIA EUROPEANĂ

Bruxelles, 28.9.2011
COM(2011) 594 final

2011/0261 (CNS)

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

**privind sistemul comun al taxei pe tranzacțiile financiare și de modificare a Directivei
2008/7/CE**

{SEC(2011) 1102 final}

{SEC(2011) 1103 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

1.1. **Introducere: Contextul crizei financiare și economice, obiectivele politice și necesitatea de a asigura buna funcționare a pieței interne**

Recenta criză financiară și economică mondială a avut un impact major asupra finanțelor publice și a economiilor noastre. Sectorul financiar a jucat un rol important în declanșarea crizei economice ale cărei costuri au fost suportate de cetățenii europeni și de guvernele naționale. În Europa și la nivel internațional s-a ajuns la un consens ferm asupra necesității unei contribuții mai echitabile din partea sectorului financiar, date fiind costurile generate de criză și faptul că acest sector este în prezent subimpozitat. Mai multe state membre ale UE au luat deja măsuri divergente în domeniul impozitării sectorului financiar. Scopul prezentei propuneri este de a formula o abordare comună la nivel european în acest sens, care să reflecte regulile pieței interne. În scopul evitării repetării practicilor anterioare, prezenta propunere vizează completarea cadrului de reglementare al UE pentru servicii financiare mai sigure prin descurajarea comportamentului extrem de riscant manifestat pe unele segmente ale piețelor financiare.

Comisia Europeană a analizat deja ideea implementării unei TTF în comunicarea sa din 7 octombrie 2010 referitoare la impozitarea sectorului financiar¹. Având în vedere analiza efectuată de Comisie și ca răspuns la numeroasele apeluri din partea Consiliului European², Parlamentului European³ și Consiliului, prezenta propunere este un prim pas către:

- evitarea fragmentării pieței interne a serviciilor financiare, având în vedere faptul că se instituie din ce în ce mai multe măsuri fiscale naționale necoordonate;
- asigurarea unei contribuții corecte din partea instituțiilor financiare la acoperirea costurilor generate de recenta criză și a unui mediu concurențial echitabil din punct de vedere fiscal față de alte sectoare⁴;
- crearea unor contrastimente potrivite pentru tranzacțiile care nu contribuie la creșterea eficienței piețelor financiare, completând astfel măsurile legislative care vizează evitarea unei noi crize.

Dat fiind faptul că majoritatea tranzacțiilor care ar urma să fie impozitate sunt extrem de mobile, este important să se evite denaturările provocate de reguli fiscale formulate unilateral de statele

¹ COM(2010) 549 final

(<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2010:0549:FIN:EN:PDF>).

² La reuniunea Consiliului European din 11 martie 2011, șefii de state și de guverne din zona euro au convenit cu privire la faptul că „introducerea unei taxe pe tranzacțiile financiare ar trebui analizată și dezvoltată în continuare la nivelul zonei euro, al UE și la nivel internațional.” Cu ocazia următorului Consiliu European din 24 și 25 martie 2011, s-a reiterat concluzia anterioară prin care se afirma necesitatea explorării și introducerii unei taxe pe tranzacțiile financiare la nivel global.

³ La 10 și 25 martie 2010 și la 8 martie 2011, Parlamentul European a adoptat rezoluții prin care se solicită Comisiei să efectueze o evaluare a impactului unei TTF, care să redea atât avantajele, cât și dezavantajele unui atare concept. Parlamentul a solicitat să se evalueze potențialul opțiunilor TTF de a contribui la bugetul UE și de a fi utilizate ca mecanisme de finanțare inovatoare care să faciliteze, pentru țările în curs de dezvoltare, adaptarea la schimbările climatice și atenuarea lor, precum și finanțarea cooperării pentru dezvoltare.

⁴ Majoritatea serviciilor financiare și de asigurări sunt scutite de TVA.

membre. Într-adevăr, numai la nivelul UE se pot lua măsuri prin care să se evite fragmentarea piețelor financiare la nivelul activităților și al statelor membre și prin care să se garanteze tratamentul nediscriminatoriu al instituțiilor financiare din UE și, în cele din urmă, buna funcționare a pieței interne.

Prin urmare, prezenta propunere prevede armonizarea taxelor pe tranzacțiile financiare practicate de statele membre, în scopul de a asigura buna funcționare a pieței unice.

În conformitate cu Propunerea Comisiei de decizie a Consiliului privind sistemul de resurse proprii al Uniunii Europene din 29 iunie 2011⁵, prezenta propunere urmărește, de asemenea, crearea unui nou flux de venituri cu scopul de a reduce treptat contribuțiile naționale la bugetul UE și implicit presiunea asupra bugetelor naționale.

1.2. Finanțarea bugetului UE

Problema impozitării sectorului financiar a fost abordată și în Comunicarea Comisiei din 19 octombrie 2010 intitulată *Revizuirea bugetului UE*⁶, în care se afirmă că „din punctul de vedere al Comisiei, următoarea listă cu caracter neexhaustiv a mijloacelor de finanțare ar putea constitui eventuale surse de venit propriu, care să înlocuiască treptat contribuțiile naționale și să ușureze povara asupra bugetelor naționale: – *impozitarea sectorului financiar la nivelul UE*”. Propunerea ulterioară de Decizie a Consiliului privind sistemul de resurse proprii al Uniunii Europene din 29 iunie 2011⁷ a identificat FTT ca fiind o nouă resursă proprie de introdus în bugetul UE. Prin urmare, prezenta propunere va fi completată cu propuneri separate de resurse proprii în care se va stabili cum propune Comisia ca TTF să reprezinte o sursă a bugetului UE.

1.3. Context normativ

Uniunea Europeană este în curs de a elabora un ambițios program de reformă legislativă în sectorul serviciilor financiare. Înainte de sfârșitul acestui an, Comisia va propune toate elementele de bază necesare pentru o ameliorare fundamentală a modului în care piețele financiare europene sunt reglementate și supravegheate. Reforma UE în domeniul serviciilor financiare este structurată în jurul a patru obiective strategice, și anume îmbunătățirea supravegherii sectorului financiar; consolidarea instituțiilor financiare și stabilirea unui cadru pentru redresarea lor dacă este cazul, aducerea unui grad mai mare de siguranță și transparență pe piețele financiare și sporirea protecției consumatorilor de servicii financiare. Se preconizează că această amplă reformă va readuce sectorul serviciilor financiare în slujba economiei reale, în special pentru finanțarea creșterii. Propunerea de instituire a unei TTF are rolul de a completa aceste reforme reglementare.

1.4 Context internațional

Prezenta propunere contribuie substanțial și la actuala dezbatere pe tema impozitării sectorului financiar și în special a instituirii unei TTF la nivel global. Cea mai bună soluție de reducere la minimum a riscurilor este o abordare coordonată la nivel internațional. Prezenta propunere demonstrează modul în care poate fi concepută și implementată o TTF pentru ca să genereze

⁵ COM(2011) 510 final.

http://ec.europa.eu/budget/library/biblio/documents/fin_fwk1420/proposal_council_own_resources_en.pdf

⁶ COM(2010) 700 final

(<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2010:0700:FIN:RO:PDF>).

⁷ COM(2011) 510 final.

http://ec.europa.eu/budget/library/biblio/documents/fin_fwk1420/proposal_council_own_resources_en.pdf

venituri importante. Prin această inițiativă se urmărește obținerea unei abordări coordonate cu cei mai importanți parteneri internaționali.

2. REZULTATELE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI EVALUĂRILE IMPACTULUI

2.1. Consultare și expertiză externă

Prezenta propunere a fost formulată pe baza unei game largi de contribuții externe. Aceste contribuții au luat forma feedbackului primit în cursul perioadei de consultare publică cu privire la impozitarea sectorului financiar, a unor consultări specifice cu statele membre, experții și părțile interesate din sectorul financiar, precum și altor trei studii externe comandate în vederea realizării evaluării impactului.

Evaluarea impactului reflectă rezultatele procesului de consultare și aporturile externe.

2.2. Evaluarea impactului

Evaluarea impactului care însoțește prezenta propunere analizează efectele taxelor suplimentare asupra sectorului financiar în raport cu următoarele obiective: (1), asigurarea unei contribuții a sectorului financiar la finanțele publice, (2) limitarea comportamentului de piață nedorit, conducând astfel la stabilizarea piețelor și (3) evitarea apariției unor denaturări pe piața internă. Studiul de impact a analizat două opțiuni de bază: o taxă pe tranzacțiile financiare (TTF) și o taxă pe activitățile financiare (TAF), precum și numeroasele opțiuni conceptuale aferente, concluzionând că TTF este opțiunea preferabilă.

TTF pare să aibă potențialul de generare a unor venituri fiscale importante atrase din sectorul financiar, dar, ca și TAF, prezintă riscul unor efecte negative minore în legătură cu PIB și cu reducerea volumului de piață al tranzacțiilor. Pentru a evita riscul de delocalizare, este necesară o abordare coordonată atât la nivelul UE, pentru a se evita fragmentarea pieței unice, cât și la nivel internațional, în conformitate cu obiectivele de cooperare ale G-20.

Mai mult, pentru a preveni riscurile legate de reacția pieței și de impactul asupra creșterii, FTT conține o serie de elemente conceptuale specifice cu rol de atenuare a efectelor economice și a incidenței taxei, de combatere a posibilelor strategii de evaziune și de reducere a riscurilor de delocalizare:

- un domeniu de aplicare extins, care să acopere produse, tranzacții, tipuri de tranzacționare și actori financiari, precum și tranzacțiile derulate în cadrul aceluiași grup;
- utilizarea principiului reședinței – impozitarea în statul membru în care s-au stabilit actorii financiari, indiferent de locul unde se derulează tranzacția. Directiva prevede de asemenea impozitarea în UE a unei instituții financiare dintr-o țară terță care este implicată într-o tranzacție financiară cu o parte din UE sau care are o sucursală în UE implicată într-o tranzacție financiară;
- stabilirea unor rate reduse ale taxei, la un nivel propice pentru reducerea la minimum a eventualelor efecte asupra costurilor capitalului în scopul unor investiții nefinanciare;
- excluderea din domeniul de aplicare al TTF a tranzacțiilor de pe piețele primare, atât în ceea ce privește titlurile (acțiunile, obligațiunile) – pentru a nu submina majorarea de

capital de către autoritățile publice și de către societăți, cât și a tranzacțiilor valutare. Excluderea piețelor primare exprimă consecvența cu practica consacrată a UE în acest domeniu și este de asemenea consemnată în Directiva 2008/7/CE;

- scutirea activităților de dare și luare cu împrumut ale gospodăriilor individuale, societăților și instituțiilor financiare, precum și a altor activități financiare obișnuite precum contractarea creditelor ipotecare sau tranzacțiile de plată;
- excluderea din domeniul de aplicare a TTF a tranzacțiilor financiare de tipul celor derulate cu Banca Centrală Europeană (BCE) și cu băncile centrale naționale, pentru ca directiva să nu afecteze posibilitățile de refinanțare ale instituțiilor financiare sau instrumentele de politică monetară

Ținând cont de măsurile de atenuare intrinseci ale FTT propuse, este de așteptat ca, pe termen lung, impactul negativ asupra nivelului PIB să rămână în jurul valorii de 0,5% față de scenariul de referință.

Evaluarea impactului arată că TTF va exercita un impact asupra comportamentului de piață și asupra modelelor de afaceri din sectorul financiar. Taxa ar putea genera o creștere a costurilor per tranzacție, afectând astfel tranzacționarea automată pe piețele financiare, iar costurile suplimentare rezultate ar putea eroda profitul marginal. Acest lucru ar fi valabil în special pentru modelul de afaceri al tranzacționării de înaltă frecvență, strâns legat din punct de vedere fizic de platformele de tranzacționare pe care instituțiile financiare derulează numeroase tranzacții cu volume mari, dar cu marjă mică. S-ar putea dovedi necesară înlocuirea lor cu algoritmi care generează tranzacții mai puțin numeroase, dar cu marje mai mari (înainte de perceperea taxei).

Evaluarea impactului arată, de asemenea, că FTT va avea efecte distributive progresive, adică impactul său va crește proporțional cu venitul, deoarece grupurile cu venituri mai mari beneficiază mai mult de pe urma serviciilor furnizate de sectorul financiar. Această afirmație este valabilă în special pentru o TTF limitată la tranzacțiile cu instrumente financiare, cum ar fi acțiunile, obligațiunile și instrumentele derivate. Gospodăriile individuale și IMM-urile care nu investesc activ pe piețele financiare ar urma să fie foarte puțin afectate de această propunere, mulțumită compartimentării domeniului de aplicare al TTF.

Distribuția geografică a veniturilor fiscale depinde de elementele tehnice ale taxei. În temeiul prezentei directive, distribuția geografică va depinde de locul de stabilire a instituțiilor financiare implicate în tranzacții financiare și nu de locul tranzacționării instrumentelor financiare. Aceasta va determina probabil un grad mai mic de concentrare a veniturilor fiscale, în special în situațiile în care instituțiile financiare intervin pe o platformă de tranzacționare în numele unor instituții financiare stabilite într-un alt stat membru.

Directiva prevede de asemenea că măsurile specifice de contracarare a fraudei, evaziunii și abuzului urmează a fi definite la nivelul statelor membre și la nivelul Uniunii, prin intermediul actelor delegate. Clauza de revizuire va permite, după trei ani de implementare, examinarea impactului TTF asupra bunei funcționări a pieței interne, asupra piețelor financiare și economiei reale, ținând cont de modul în care progresează impozitarea sectorului financiar în context internațional.

3. ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

3.1. Temeiul juridic

Temeiul juridic pertinent pentru directiva propusă este articolul 113 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Propunerea are ca obiectiv armonizarea legislației privind impozitarea indirectă a tranzacțiilor financiare, care este necesară pentru a se asigura buna funcționare a pieței interne și pentru a se evita denaturarea concurenței.

3.2. Subsidiaritate și proporționalitate

Este necesară o definiție uniformă la nivelul UE a elementelor esențiale ale unei TTF pentru ca să se evite, pe de o parte, delocalizarea nejustificată a tranzacțiilor și a participanților la piață și, pe de altă parte, substituirea instrumentelor financiare în interiorul UE. Cu alte cuvinte, este necesară o definiție uniformă la nivelul UE pentru a se asigura buna funcționare a pieței interne și pentru a se evita denaturarea concurenței în interiorul UE.

În aceeași ordine de idei, o definiție uniformă la nivelul UE ar putea juca un rol esențial în reducerea fragmentării actuale a pieței interne, inclusiv în cazul diferitelor produse din sectorul financiar care sunt folosite adesea drept substituenți. Nearmonizarea TTF conduce la arbitrajul fiscal și la riscul apariției dublei impozitări sau a neimpozitării. Acest lucru nu numai că împiedică derularea operațiunilor financiare în condiții echitabile, ci afectează și veniturile statelor membre. Nearmonizarea impune sectorului financiar costuri suplimentare de punere în conformitate generate de diferențele prea mari dintre regimurile fiscale.

Această aserțiune este susținută de dovezi empirice. Până în prezent, taxele naționale asupra tranzacțiilor financiare au avut ca rezultat delocalizarea activităților și/sau instituțiilor ori au fost concepute, tocmai pentru a evita delocalizarea, astfel încât să fie percepute exclusiv pe baze fiscale fixe, ceea ce a determinat în multe cazuri neimpozitarea substituenților. Armonizarea conceptelor cheie și coordonarea implementării la nivelul UE reprezintă deci o condiție prealabilă pentru reușita aplicării taxelor pe tranzacțiile financiare și pentru evitarea denaturărilor. O atare acțiune la nivelul UE este de natură să favorizeze, de asemenea, abordarea dorită.

Prezenta propunere se concentrează asupra stabilirii unei structuri comune a impozitării și unor dispoziții comune privind exigibilitatea. Propunerea lasă statelor membre o marjă de manevră suficientă în ceea ce privește stabilirea efectivă a ratelor de impozitare situate deasupra nivelului minim, specificarea obligațiilor contabile și de raportare și prevenirea fraudei, evaziunii sau abuzului.

Un cadru comun pentru o TTF în UE respectă așadar principiul subsidiarității și al proporționalității, în sensul articolului 5 din TUE. Se preconizează că obiectivul prezentei propuneri poate fi mai bine realizat la nivelul Uniunii, deoarece nu poate fi realizat în mod satisfăcător de statele membre și pentru că se dorește garantarea bunei funcționări a pieței interne.

Armonizarea propusă, sub forma unei directive și nu a unui regulament, nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor urmărite, în primul rând pentru buna funcționare a pieței interne. În consecință, propunerea respectă principiul proporționalității.

3.3. Explicarea detaliată a propunerii

3.3.1. Capitolul I (Obiect, domeniu de aplicare și definiții)

Prezentul capitol definește cadrul esențial al TTF propuse spre aplicare la nivelul UE. Această TTF vizează impozitarea tranzacțiilor brute înainte de orice compensare.

Domeniul de aplicare al taxei este amplu, deoarece își propune să acopere tranzacțiile care se referă la toate tipurile de instrumente financiare care, în multe cazuri, se substituie reciproc. Astfel, domeniul de aplicare cuprinde instrumente care sunt negociabile pe piața de capital și instrumente de pe piața monetară (cu excepția instrumentelor de plată), participații sau acțiuni la organismele de plasament colectiv (care includ OPCVM și fondurile de investiții alternative⁸) și contracte pe instrumente derivate. În plus, domeniul de aplicare al taxei nu se limitează la tranzacțiile de pe piețele organizate, cum ar fi piețele reglementate sau sistemele alternative de tranzacționare, ci acoperă și alte tipuri de tranzacții, inclusiv tranzacțiile extrabursiere. De asemenea, ea nu se reduce la aspectul transferului de proprietate, ci reprezintă mai degrabă o obligație asumată, reflectând dacă instituția financiară implicată își asumă sau nu riscul pe care îl prezintă un anumit instrument financiar („cumpărare și vânzare”). De asemenea, în cazul în care un contract pe instrumente financiare derivate are ca rezultat furnizarea de instrumente financiare, în afară de contractul pe instrumentele financiare derivate (care este impozabil), și furnizarea de instrumente financiare este supusă taxei, dacă sunt îndeplinite toate celelalte condiții de impozitare.

Tranzacțiile cu Banca Centrală Europeană și cu băncile centrale naționale sunt totuși excluse din sfera de impozitare, astfel încât să se evite orice impact negativ asupra posibilităților de refinanțare a instituțiilor financiare sau asupra politicilor monetare în general.

În special, atât pentru instrumentele financiare a căror cumpărare, vânzare sau transfer se impozitează, cât și pentru încheierea sau modificarea contractelor cu instrumente financiare derivate, cadrul de reglementare pertinent la nivelul UE prevede un set de definiții clar, cuprinzător și acceptat⁹. Contractele cu instrumente derivate menționate se referă la instrumente derivate în scopuri investiționale. Reiese din definițiile utilizate că tranzacțiile de schimb valutar cu decontare la vedere nu sunt tranzacții financiare impozabile, în timp ce contractele cu instrumente derivate pe valută sunt. Contractele cu instrumente derivate referitoare la mărfuri sunt și ele incluse, nu însă și tranzacțiile fizice cu mărfuri.

Tranzacțiile financiare pot fi reprezentate și de achiziția/vânzarea sau transferul de produse structurate, adică titluri tranzacționabile și alte instrumente financiare prezentate prin intermediul securitizării. Aceste produse sunt comparabile cu orice alt instrument financiar și, în consecință, trebuie să fie acoperite de termenul „instrument financiar” astfel cum este utilizat în prezenta propunere. Excluderea lor din domeniul de aplicare al TTF ar crea posibilități de evaziune. Această

⁸ Se face trimitere la definiția instrumentelor financiare din anexa I la Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE (JO L 145, 30.4.2004, p. 1). Această definiție vizează unitățile organismelor de plasament colectiv. Prin urmare, acțiunile și titlurile de participare la organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) conform definiției de la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2009/65/CE (JO L 302, 17.11.2009, p. 32) și fondurile de investiții alternative (FIA), definite la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2011/61/UE (JO L 174, 1.7.2011, p. 1) sunt instrumente financiare. Prin urmare, subscrierea și răscumpărarea acestor instrumente sunt considerate tranzacții financiare în sensul prezentei propuneri.

⁹ În special Directiva 2004/39/CE (a se vedea nota de subsol precedentă).

categorie de produse include în special obligațiuni, warrante și certificate, securitizări bancare, care transferă de obicei riscul de credit aferent activelor precum ipotecile sau împrumuturile pe piață, și securitizări din asigurări, care presupun transferul unor alte tipuri de riscuri, de exemplu subscrierea..

Cu toate acestea, domeniul de aplicare al taxei este axat pe tranzacțiile financiare desfășurate de instituții financiare care acționează în calitate de părți la o tranzacție financiară, fie în cont propriu sau în contul altor persoane, fie în numele unei părți la tranzacție. Această abordare garantează că TTF este aplicată temeinic. În practică, acest principiu reiese în general din înscrisurile din registrele de evidență.

Definiția instituțiilor financiare este vastă și include, în principal, societățile de administrare a investițiilor, piețele organizate, instituțiile de credit, întreprinderile de asigurare și reasigurare, organismele de plasament colectiv și administratorii lor, fondurile de pensii și administratorii lor, holdingurile, societățile de leasing financiar, vehiculele investiționale, și, acolo unde este posibil, se referă la definițiile prevăzute de legislația relevantă a UE adoptată în scopuri de reglementare. În afară de cele enumerate anterior, trebuie considerate instituții financiare și alte persoane care desfășoară anumite activități financiare pe o bază semnificativă..

Directiva propusă prevede delegarea competențelor pentru cazurile mai detaliate.

Contrapartidele centrale (CPC), depozitarii centrali de valori mobiliare (*Central Securities Depositories* - CSD) și depozitarii centrali internaționali de valori mobiliare (*International Central Securities Depositories* - ICSD) nu sunt considerați instituții financiare în măsura în care exercită funcții care nu sunt considerate a fi o activitate de tranzacționare în sine și reprezintă factori determinanți pentru o funcționare mai eficientă și mai transparentă a piețelor financiare.

Aplicarea teritorială a TTF propuse și drepturile de impozitare ale statelor membre sunt definite pe baza principiul reședinței. Pentru ca o tranzacție financiară să fie impozabilă în UE, una dintre părțile la tranzacție trebuie să fie stabilită pe teritoriul unui stat membru. Impozitarea se va practica în statul membru pe al cărui teritoriu se află sediul unei instituții financiare, cu condiția ca această instituție să fie parte la tranzacție, acționând fie în cont propriu, fie în contul unei alte persoane, fie în numele unei părți la tranzacție.

În cazul în care aceste sedii ale diferitelor instituții financiare care sunt părți la tranzacție sau acționează în numele acestor părți sunt situate pe teritoriul unor state membre diferite, aceste state membre diferite vor fi în măsură să impoziteze tranzacția la ratele pe care le-au stabilit în conformitate cu prezenta propunere. În cazul în care sediile respective sunt localizate pe teritoriul unui stat care nu este parte a Uniunii, tranzacția nu este supusă TTF în UE, cu excepția cazului în care una dintre părțile la tranzacție este stabilită în UE, caz în care se consideră că și instituția financiară din țara terță este stabilită în același loc și tranzacția devine impozabilă în statul membru respectiv. Atunci când tranzacțiile se efectuează în sisteme de tranzacționare din afara UE, ele vor fi supuse taxei în cazul în care cel puțin una din unitățile care desfășoară sau care intervin în această tranzacție este situată în UE.

Cu toate acestea, dacă persoana care trebuie să plătească taxa poate să demonstreze că nu există nicio legătură între substanța economică a tranzacției și teritoriul unui stat membru, este posibil ca instituția financiară să nu fie considerată ca fiind stabilită într-un stat membru.

În plus, atunci când instrumentele financiare a căror cumpărare sau vânzare este impozabilă fac obiectul unui transfer între entitățile unui grup, acest transfer va fi impozabil chiar dacă nu este vorba despre o cumpărare sau o vânzare.

Rezultă din cele de mai sus că multe activități financiare nu sunt considerate a fi tranzacții financiare în logica TTF, care urmărește obiectivele menționate anterior. Ca urmare a excluderii piețelor primare, după cum s-a explicat anterior, majoritatea activităților financiare obișnuite relevante pentru cetățeni și agenți economici rămân în afara domeniului de aplicare al TTF. Acest lucru este valabil pentru încheierea contractelor de asigurare, pentru contractarea creditelor ipotecare, creditelor de consum, serviciilor de plată etc. (deși tranzacționarea ulterioară a acestora prin intermediul produselor structurate este inclusă). De asemenea, tranzacțiile cu valută pe piețele la vedere (spot) se situează în afara domeniului de aplicare al TTF, păstrând libera circulație a capitalurilor. Cu toate acestea, contractele pe instrumente derivate bazate pe tranzacții valutare sunt acoperite de TTF, pentru că nu constituie, în sine, tranzacții valutare.

3.3.2 Capitolul II (exigibilitate, valoarea impozabilă și ratele taxei)

Momentul exigibilității se definește ca fiind momentul în care are loc tranzacția financiară. Anularea ulterioară a tranzacției nu poate fi considerată un motiv de excludere a exigibilității taxei decât în cazurile în care s-au comis erori.

De vreme ce achiziția/vânzarea sau transferul anumitor instrumente financiare (cu excepția instrumentelor derivate), pe de o parte, și achiziția/vânzarea, transferul, încheierea sau modificarea contractelor pe instrumente derivate, pe de altă parte, diferă ca natură și caracteristici, acestea trebuie să fie asociate unor valori impozabile diferite.

Pentru achiziționarea și vânzarea anumitor instrumente financiare (altele decât instrumentele financiare derivate), de obicei se stabilește un preț sau orice altă formă de contraprestație. Decurge deci logic că aceasta urmează a fi definită ca valoare impozabilă. Pentru a evita denaturările pieței sunt necesare reguli speciale în cazul în care contraprestația este inferioară prețului pieței sau pentru tranzacțiile care au loc între entitățile unui grup și care nu sunt acoperite de noțiunile de „cumpărare” și „vânzare”. În aceste cazuri, valoarea impozabilă urmează a fi prețul pieței, stabilit în condiții obiective la momentul în care TTF devine exigibilă.

Pentru achiziția/vânzarea, transferul, încheierea și modificarea contractelor pe instrumente derivate, valoarea impozabilă a TTF va fi valoarea noțională la momentul în care contractul pe instrumente derivate este cumpărat/vândut, transferat, încheiat sau modificat. Această abordare ar permite o aplicare simplă și directă a TTF la contractele pe instrumente derivate, asigurând în același timp un nivel scăzut al costurilor de punere în conformitate și al costurilor administrative. Ea ar fi de natură să îngreuneze reducerea artificială a sarcinii fiscale prin formularea ingenioasă a contractelor pe instrumente derivate, deoarece nu ar exista niciun stimul fiscal pentru angajarea, spre exemplu, într-un contract numai pe diferențe de prețuri sau valori. În plus, această abordare presupune impozitarea la momentul achiziției/vânzării, transferului, încheierii sau modificării contractului, față de impozitarea fluxurilor de numerar în diferite momente ale ciclului de viață a contractului. Rata care trebuie utilizată în acest caz trebuie să fie mai degrabă scăzută, pentru a defini o sarcină fiscală adecvată.

Ar putea fi necesar ca în statele membre să se formuleze dispoziții speciale în scopul de a preveni evaziunea, fraudă și abuzul fiscal (a se vedea, de asemenea, secțiunea 3.3.3). De exemplu, în cazurile în care valoarea noțională este împărțită artificial: valoarea noțională a unui swap ar putea fi împărțită la un factor ridicat în mod arbitrar și toate plățile ar putea fi înmulțite cu același factor

Astfel, fluxurile de numerar ale instrumentului ar rămâne neschimbate, însă baza de impozitare s-ar reduce în mod arbitrar.

Sunt necesare dispoziții speciale pentru a stabili valoarea impozabilă în cazul tranzacțiilor a căror valoare impozabilă (sau părți ale acesteia) este exprimată în altă monedă decât cea a statului membru în care se calculează taxa.

Achiziția/vânzarea sau transferul anumitor instrumente financiare altele decât instrumentele financiare derivate, pe de o parte, și achiziția/vânzarea, transferul, încheierea sau modificarea contractelor pe instrumente derivate, pe de altă parte, sunt de natură diferită. În plus, există o mare probabilitate ca piețele să reacționeze diferit față de impunerea unei taxe asupra tranzacțiilor financiare aplicate fiecăreia dintre aceste două categorii. Din aceste motive și pentru a garanta o impozitare echitabilă, celor două categorii trebuie să li se aplice rate diferențiate.

De asemenea, ratele trebuie să țină seama de diferențele dintre metodele aplicabile pentru stabilirea valorilor impozabile.

În general, se propune ca ratele minime de impozitare (peste care se lasă o marjă de manevră pentru politicile naționale) să fie stabilite la un nivel suficient de ridicat pentru a permite realizarea obiectivului de armonizare stabilit de prezenta directivă. În același timp, ratele propuse sunt suficient de mici pentru ca riscurile de delocalizare să se situeze la rândul lor la un nivel minim.

3.3.3 Capitolul III (Plata TTF, obligațiile aferente și prevenirea fraudei, evaziunii și abuzului)

Prezenta propunere definește domeniul de aplicare al TTF, prin trimitere la tranzacțiile financiare la care este parte o instituție financiară stabilită pe teritoriul statului membru în cauză (acționând fie în cont propriu, fie în contul altei persoane) sau prin trimitere la tranzacțiile în care instituția acționează în numele unei părți. În realitate, instituțiile financiare efectuează cea mai mare parte a tranzacțiilor pe piețele financiare, iar TTF trebuie să se axeze asupra sectorului financiar în sine și nu asupra cetățenilor. Prin urmare, aceste instituții trebuie să aibă obligația de a plăti autorităților fiscale această taxă. Cu toate acestea, statele membre trebuie să aibă posibilitatea de a transfera răspunderea solidară pentru plata taxei asupra altor persoane, inclusiv în cazurile în care una din părțile la tranzacție are sediul în afara Uniunii Europene.

Multe tranzacții financiare sunt efectuate prin mijloace electronice. În aceste cazuri, TTF trebuie plătită chiar în momentul în care devine exigibilă. În alte cazuri, TTF trebuie plătită într-un termen care să fie suficient de lung ca să permită prelucrarea manuală a plății, fără a facilita însă acumularea unui avantaj necuvenit de flux de numerar de către instituția financiară respectivă. O perioadă de trei zile lucrătoare poate fi considerată adecvată în acest sens.

Statelor membre trebuie să le revină obligația de a lua măsurile corespunzătoare pentru ca TTF să fie percepută corect și prompt și de a preveni fraudă, evaziunea și abuzul.

În acest context, statele membre trebuie să utilizeze legislația UE existentă și viitoare în materie de piețe financiare, care include obligațiile de raportare și de întreținere a datelor referitoare la tranzacțiile financiare.

Ori de câte ori este necesar, statele membre trebuie să utilizeze instrumentele de cooperare administrativă disponibile care privesc evaluarea și recuperarea taxelor, în special Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și

de abrogare a Directivei 77/799/CEE¹⁰ (aplicabilă începând cu 1 ianuarie 2013) și Directiva 2010/24/CE a Consiliului din 16 martie 2010 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de taxe, impozite, drepturi și alte măsuri¹¹ (aplicabilă de la 1 ianuarie 2012). Acolo unde este relevant și necesar, trebuie să se recurgă și la alte instrumente precum Convenția multilaterală OCDE - Consiliul Europei privind asistența administrativă reciprocă în materie fiscală¹².

Directiva propusă prevede competențe delegate pentru stabilirea elementelor de detaliu.

Împreună cu abordarea conceptuală care stă la baza TTF (sferă de aplicare extinsă; principiul reședinței, absența derogărilor), regulile menționate mai sus prevăd posibilitatea de a reduce la minimum fraudă fiscală, evaziunea sau abuzul.

3.3.4 Capitolul IV (Dispoziții finale)

Decurge din obiectivul de armonizare al prezentei propuneri că statele membre nu trebuie să aibă dreptul de a menține sau de a introduce alte taxe pe tranzacțiile financiare în afară de TTF sau TVA. Într-adevăr, în ceea ce privește TVA, dreptul de a opta pentru impozitarea anumitor operațiuni, prevăzut la articolul 137 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată¹³, trebuie să se aplice în continuare. Evident, alte taxe precum cele pe primele de asigurare etc. au un caracter diferit, la fel ca taxele de înregistrare aplicate tranzacțiilor financiare, dacă reprezintă cu adevărat o rambursare a costurilor suportate sau o contraprestație pentru serviciile furnizate. Aceste impozite și taxe nu sunt afectate de prezenta propunere.

Dispozițiile conținute în Directiva 2008/7/CE a Consiliului din 12 februarie 2008 privind impozitarea indirectă a majorării de capital¹⁴ continuă să se aplice, în principiu, integral. Aceasta presupune, de exemplu, că emiterea primară – astfel cum se menționează la articolul 5 alineatul (2) din Directiva 2008/7/CE – a acțiunilor sau a altor titluri de același tip sau a certificatelor reprezentând astfel de titluri, a obligațiilor – inclusiv a obligațiilor de stat – sau a altor titluri negociabile referitoare la împrumuturi nu este supusă unei TTF în UE. Pentru a evita orice conflict potențial între cele două directive, trebuie să se prevadă faptul că directiva propusă aici are întâietate față de dispozițiile Directivei 2008/7/CE.

4. IMPLICAȚII BUGETARE

Estimările preliminare indică faptul că în întreaga UE veniturile fiscale ar atinge anual 57 miliarde EUR, în funcție de reacțiile pieței.

Propunerea ar crea practic un nou flux de venituri pentru statele membre și pentru bugetul UE – în conformitate cu propunerea de Decizie a Consiliului privind sistemul de resurse proprii ale Uniunii Europene din 29 iunie 2011.

¹⁰ JO L 64, 11.3.2011, p. 1.

¹¹ JO L 84, 31.3.2010, p. 1.

¹²

<http://www.oecdilibrary.org/docserver/download/fulltext/2311331e.pdf?expires=1309623132&id=id&accname=ocid194935&checksum=37A9732331E7939B3EE154BB7EC53C41>

¹³ JO L 347, 11.12.2006, p. 1.

¹⁴ JO L 46, 21.2.2008, p. 11.

Veniturile generate de TTF în UE poate fi folosite, integral sau parțial, ca resurse proprii pentru bugetul UE, înlocuind astfel anumite resurse proprii existente plătite de la bugetele naționale și contribuind la eforturile de consolidare bugetară din statele membre. Comisia va prezenta separat propunerile complementare necesare care vor stabili modul în care TTF ar putea fi utilizată ca sursă pentru bugetul UE.

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

privind sistemul comun al taxei pe tranzacțiile financiare și de modificare a Directivei 2008/7/CE

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 113,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Parlamentului European¹⁵,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹⁶,

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

Întrucât:

- (1) Recentă criză financiară a condus la dezbateri la toate nivelurile pe tema unei posibile taxe suplimentare asupra sectorului financiar și în special a unei taxe asupra tranzacțiilor financiare (TTF). Această dezbatere rezultă din dorința de a se garanta că sectorul financiar contribuie la acoperirea costurilor crizei, pe care se consideră adesea că le-ar fi generat, și că este impozitat la un nivel echitabil față de alte sectoare; de a contrasta activitățile prea riscante practicate de instituțiile financiare; de a completa măsurile de reglementare destinate să contribuie la evitarea unor crize viitoare și de a genera venituri suplimentare pentru finanțarea bugetelor generale sau politicilor specifice.
- (2) Pentru a preveni denaturări care ar putea fi generate de măsurile adoptate unilateral de către statele membre, ținând seama de mobilitatea foarte mare a majorității tranzacțiilor financiare relevante și, prin urmare, pentru a asigura buna funcționare a pieței interne, este important ca elementele fundamentale ale unei TTF aplicate în statele membre să fie armonizate la nivelul Uniunii. Prin aceste demersuri se urmărește să se evite stimularea arbitrajului fiscal, diferențele legate de repartizarea veniturilor între piețele financiare din Uniune și riscurile dublei impozitări sau neimpozitării.
- (3) Pentru buna funcționare a pieței interne, TTF trebuie să se aplice activităților de tranzacționare cu o gamă largă de instrumente financiare, inclusiv cu produse structurate, desfășurate atât pe piețele bursiere, cât și extrabursier, precum și încheierii și modificării

¹⁵ JO C ..., ..., p. .

¹⁶ JO C ..., ..., p. ...

tuturor contractelor pe instrumente derivate. Din același motiv, ea trebuie să se aplice unei sfere foarte extinse de instituții financiare.

- (4) Definiția instrumentelor financiare din anexa I la Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului¹⁷ (MiFID) vizează titlurile de participare ale organismelor de plasament colectiv. Acest lucru înseamnă că acțiunile și titlurile de participare ale organismelor de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) conform definiției de la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM)¹⁸ și fondurile de investiții alternative (FIA) definite la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010¹⁹ sunt instrumente financiare. Prin urmare, subscrierea și răscumpărarea acestor instrumente reprezintă tranzacții care trebuie să facă obiectul TTF.
- (5) În vederea menținerii bunei funcționări și transparenței piețelor financiare, este necesar să se excludă anumite entități din domeniul de aplicare al prezentei directive, în măsura în care ele exercită funcții care nu sunt considerate a fi o activitate de tranzacționare în sine, ci mai degrabă de facilitare a tranzacționării, sau se angajează în tranzacții financiare pentru a asista financiar statele membre.
- (6) Tranzacțiile cu băncile centrale naționale, precum și cele cu Banca Centrală Europeană, Banca Europeană de Investiții și Fondul European de Investiții nu trebuie supuse TTF, pentru ca să se evite orice impact negativ asupra posibilităților de refinanțare a instituțiilor financiare, asupra politicilor monetare în general sau asupra finanțării unor proiecte specifice.
- (7) Cu excepția încheierii sau modificării contractelor pe instrumente derivate, majoritatea tranzacțiilor de pe piețele primare și a tranzacțiilor obișnuite realizate de cetățeni sau societăți (precum încheierea contractelor de asigurare, contractarea unui credit ipotecar, de consum sau a unor servicii de plată) trebuie excluse din domeniul de aplicare al TTF pentru ca să nu submineze majorările de capital de către companii și administrații publice și să nu afecteze gospodăriile individuale.
- (8) Exigibilitatea și valoarea impozabilă trebuie armonizate pentru a se evita apariția denaturărilor pe piața internă.
- (9) Momentul exigibilității nu trebuie să fie întârziat în mod nejustificat și trebuie să coincidă cu momentul în care are loc tranzacția financiară.
- (10) Pentru a permite ca valoarea impozabilă să fie determinată cât mai ușor cu putință, astfel încât să se limiteze costurile suportate de companii și de administrațiile fiscale, în cazul altor tranzacții financiare în afara celor legate de contractele pe instrumente derivate, trebuie să se facă trimitere în mod normal la contraprestația acordată în contextul tranzacției. În cazul în

¹⁷ JO L 145, 30.4.2004, p. 1-44.

¹⁸ JO L 302, 17.11.2009, p. 32-96.

¹⁹ JO L 174, 1.7.2011, p. 1 – 73.

care contraprestația nu se acordă sau este mai mică decât prețul de piață, trebuie să se considere că acesta din urmă reflectă în mod corect valoarea tranzacției. De asemenea, pentru a facilita calculul, valoarea noțională trebuie utilizată atunci când contractele pe instrumente derivate sunt achiziționate/vândute, transferate, încheiate sau modificate.

- (11) În spiritul tratamentului echitabil, trebuie să se aplice o rată de impozitare unică fiecărei categorii de tranzacții, și anume comerțului cu instrumente financiare altele decât instrumentele financiare derivate, pe de o parte, și achiziției/vânzării, transferului, încheierii și modificării contractelor pe instrumente derivate, pe de altă parte.
- (12) Pentru a concentra impozitarea asupra sectorului financiar în sine și nu asupra cetățenilor și pentru că instituțiile financiare execută marea majoritate a tranzacțiilor de pe piețele financiare, taxa trebuie să se aplice acestor instituții, indiferent dacă tranzacțiile sunt derulate în nume propriu, în numele altor persoane, pe cont propriu sau în contul altor persoane.
- (13) Datorită mobilității însemnate a tranzacțiilor financiare și pentru a contribui la atenuarea eventualelor evaziuni fiscale, TTF trebuie să se aplice pe baza principiului reședinței.
- (14) Ratele minime de impozitare trebuie stabilite la un nivel suficient de ridicat pentru ca obiectivul de armonizare al prezentei directive să fie atins. În același timp, ele trebuie să fie suficient de mici pentru ca riscurile de delocalizare să fie reduse la minimum.
- (15) Pentru ca TTF să fie percepută corect și prompt, statelor membre trebuie să le revină obligația de a lua măsurile necesare. Pentru ca prevenirea fraudei, evaziunii și abuzului să fie eficientă, statelor membre trebuie să le revină obligația de a recurge, ori de câte ori este necesar, la instrumentele existente privind asistența reciprocă în materie fiscală. De asemenea, în conformitate cu legislația pertinentă, statele membre trebuie să respecte obligațiile aplicabile sectorului financiar în ceea ce privește raportarea și stocarea datelor.
- (16) Pentru a permite adoptarea unor reguli mai detaliate prin care să se stabilească dacă anumite activități financiare constituie o parte semnificativă a activității societății respective și, în consecință, dacă societatea poate fi considerată o instituție financiară în sensul prezentei directive, a unor reguli mai detaliate pentru protecția împotriva fraudei, evaziunii și abuzului, competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene trebuie delegată Comisiei în ceea ce privește formularea măsurilor necesare în acest sens. Este deosebit de importantă realizarea de către Comisie a unor consultări adecvate în etapa pregătitoare, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia trebuie să asigure transmiterea promptă și adecvată a documentelor relevante către Consiliu.
- (17) Pentru a evita conflictele dintre prezenta directivă și Directiva 2008/7/CE a Consiliului din 12 februarie 2008 privind impozitarea indirectă a majorării de capital²⁰, respectiva directivă trebuie modificată în consecință.
- (18) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume armonizarea caracteristicilor esențiale ale unei TTF la nivelul Uniunii, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, însă poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii din perspectiva garantării unei bune funcționări a pieței unice, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la

²⁰ JO L 46, 21.2.2008, p. 11.

articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestui obiectiv,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Capitolul I

Obiect, domeniu de aplicare și definiții

Articolul 1 *Obiect și domeniu de aplicare*

1. Prezenta directivă stabilește sistemul comun al taxei pe tranzacțiile financiare (TTF).
2. Prezenta directivă se aplică tuturor tranzacțiilor financiare, cu condiția ca măcar una din părțile la tranzacție să fie stabilită într-un stat membru și ca o instituție financiară stabilită pe teritoriul unui stat membru să fie parte la tranzacție, acționând fie în nume propriu sau pe seama unei alte persoane, fie în numele unei părți la tranzacție.
3. Entitățile enumerate mai jos nu fac obiectul prezentei directive:
 - (a) Fondul european de stabilitate financiară;
 - (b) Sub rezerva alineatului (4) litera (c), o instituție financiară internațională înființată de două sau mai multe state membre, care are scopul de a mobiliza fondurile necesare și de a oferi asistență financiară în beneficiul membrilor săi afectați sau amenințați de probleme grave de finanțare;
 - (c) Contrapartidele centrale (CPC) în cazul în care exercită funcția de CPC;
 - (d) Depozitarii centrali de valori mobiliare (*Central Securities Depositories* - CSD) și depozitarii centrali internaționali de valori mobiliare (*International Central Securities Depositories* - ICSD) în cazul în care exercită funcția de CSD sau ICSD.Faptul că o entitate nu este impozabilă în conformitate cu primul paragraf nu împiedică impozitarea contrapartidei sale.
4. Prezenta directivă nu se aplică următoarelor tranzacții:
 - (a) Tranzacțiile de pe piața primară menționate la articolul 5 litera (c) din Regulamentul (CE) nr. 1287/2006²¹, cu excepția emiterii și răscumpărării de acțiuni sau titluri de participare ale organismelor de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) conform definiției de la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului²² și a fondurilor de investiții alternative (FIA), definite la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului²³;

²¹ JO L 241, 2. 9.2006, p. 1.

²² JO L 302, 17.11.2009, p. 32.

²³ JO L 174, 1. 7.2011, p. 1.

- (b) tranzacțiile cu Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană a Energiei Atomice, Banca Centrală Europeană, Banca Europeană de Investiții și cu organismele instituite de Uniunea Europeană sau de Comunitatea Europeană a Energiei Atomice, cărora li se aplică Protocolul privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene, în limitele și în condițiile protocolului și acordurilor de implementare sau de sediu, în măsura în care acest lucru nu conduce la denaturarea concurenței;
- (c) Tranzacțiile cu organizații sau structuri internaționale care nu sunt menționate la litera (b), recunoscute ca atare de autoritățile publice din statul gazdă, în limitele și în condițiile stabilite prin convențiile internaționale de instituire a respectivelor organisme ori structuri sau prin acordurile de sediu;
- (d) Tranzacțiile cu băncile centrale ale statelor membre.

Articolul 2 *Definiții*

1. În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:
 - (1) „tranzacție financiară” înseamnă oricare dintre următoarele acțiuni:
 - (a) achiziționarea și vânzarea unui instrument financiar înainte de compensare și regularizare, inclusiv tranzacțiile repo și reverse repo și contractele de dare/luare de titluri cu împrumut;;
 - (b) transferul între entitățile unui grup al dreptului de a dispune în calitate de proprietar de un instrument financiar și orice operațiune echivalentă care implică transferul riscului asociat instrumentului financiar, în cazurile care nu intră sub incidența literei (a);
 - (c) încheierea sau modificarea contractelor pe instrumente derivate;
 - (2) „instrumente financiare” înseamnă instrumentele financiare, astfel cum sunt definite în secțiunea C din anexa I la Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului²⁴, și produsele structurate;
 - (3) „contract pe instrumente derivate” înseamnă un instrument financiar, astfel cum este definit la punctele (4) - (10) din secțiunea C a anexei I la Directiva 2004/39/CE;
 - (4) „contract repo” sau contract „reverse repo” înseamnă un contract menționat la articolul 3 din Directiva 2006/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului²⁵;
 - (5) „contract de dare de titluri cu împrumut” și „contract de luare de titluri cu împrumut” înseamnă un contract prevăzut la articolul 3 din Directiva 2006/49/CE;
 - (6) „produse structurate” înseamnă titluri tranzacționabile și alte instrumente financiare prezentate prin intermediul unei securitizări, în sensul articolul 4 alineatul (36) din

²⁴ JO L 145, 30.4.2004, p. 1.

²⁵ JO L 177, 30.6.2006, p. 201.

Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului²⁶ sau tranzacții echivalente care implică transferul altor riscuri în afara riscului de credit;

- (7) „instituție financiară” înseamnă oricare dintre următoarele entități:
- (a) o societate de investiții astfel cum este definită la articolul 4 din Directiva 2004/39/CE;
 - (b) o piață reglementată conform definiției de la articolul 4 din Directiva 2004/39/CE și orice alt sistem sau platformă de tranzacționare organizată;
 - (c) o instituție de credit, astfel cum este definită la articolul 4 din Directiva 2006/48/CE;
 - (d) o societate de asigurare și reasigurare, astfel cum este definită la articolul 13 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului²⁷;
 - (e) un organism de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) conform definiției de la articolul 1 din Directiva 2009/65/CE și o societate de administrare, astfel cum este definită la articolul 2 din Directiva 2009/65/CE;
 - (f) un fond de pensii sau o instituție pentru furnizarea de pensii ocupaționale, astfel cum este definită la articolul 6 litera (a) din Directiva 2003/41/CE a Parlamentului European și a Consiliului²⁸, un administrator de investiții al fondului sau instituției;
 - (g) un fond de investiții alternative (FIA) și un administrator al fondurilor de investiții alternative (AFIA), astfel cum sunt definite la articolul 4 din Directiva 2011/61/UE;
 - (h) un vehicul investițional angajat în operațiuni de securitizare, astfel cum este definit la articolul 4 din Directiva 2006/48/CE;
 - (i) un vehicul investițional în sensul articolului 13 alineatul (26) din Directiva 2009/138/CE;
 - (j) orice altă societate care desfășoară una sau mai multe din activitățile de mai jos, dacă ele constituie o parte semnificativă a activității sale generale în termeni de volum sau valoare a tranzacțiilor financiare:
 - (i) Activități menționate la punctele 1, 2, 3 și 6 din anexa I la Directiva 2006/48/CE;
 - ii) Tranzacționarea, în cont propriu sau în contul clienților, a oricărui instrument financiar;
 - (iii) Achiziționarea de participații la societăți;
 - (iv) Participarea la instrumente financiare sau la emisiuni de instrumente financiare;
 - (v) Prestarea de servicii legate de activitățile prevăzute la punctul (iv).

²⁶ JO L 177, 30.6.2006, p. 1.

²⁷ JO L 335, 17.12.2009, p. 1.

²⁸ JO L 235, 23.9.2003, p. 10.

- (8) „contrapartidă centrală (CPC)” înseamnă o entitate juridică interpusă între contrapărțile la o tranzacție derulată pe una sau mai multe piețe financiare, devenind astfel cumpărător pentru orice vânzător și vânzător pentru orice cumpărător;
- (9) „compensare” are sensul definit la articolul 2 din Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului²⁹;
- (10) „valoare noțională” înseamnă valoarea nominală sau facială de bază care este folosită la calculul valorii plăților efectuate în legătură cu un anumit contract pe instrumente derivate.
2. Comisia, în conformitate cu articolul 13, adoptă acte delegate prin care se prevăd reguli detaliate cu ajutorul cărora se poate stabili dacă activitățile la care se face referire la alineatul (1) punctul (7) litera (j) constituie o parte semnificativă a activității generale a societății.

Articolul 3 *Stabilire*

1. În sensul prezentei directive, o instituție financiară este considerată a fi stabilită pe teritoriul unui stat membru dacă îndeplinește una dintre următoarele condiții:
- (a) a fost autorizată de către autoritățile statului membru respectiv de a acționa ca atare în ceea ce privește tranzacțiile vizate de autorizație;
 - (b) are sediul social în respectivul stat membru;
 - (c) are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în statul membru respectiv;
 - (d) are o sucursală în statul membru respectiv, în ceea ce privește tranzacțiile derulate de respectiva sucursală;
 - (e) este parte, acționând fie în cont propriu sau în contul unei alte persoane, fie în numele unei părți la tranzacție, la o tranzacție financiară cu o altă instituție financiară stabilită în statul membru respectiv în conformitate cu literele (a), (b), (c) sau (d) sau cu o parte care este stabilită pe teritoriul statului membru respectiv fără să fie o instituție financiară.
2. Dacă este îndeplinită mai mult de una dintre condițiile din lista prevăzută la alineatul (1), la determinarea statului membru de stabilire se ține cont de prima condiție îndeplinită de pe listă în ordinea enumerării.
3. Fără a aduce atingere alineatului (1), dacă persoana răspunzătoare de plata TTF face dovada faptului că nu există nicio legătură între substanța economică a tranzacției și teritoriul vreunui stat membru, o instituție financiară nu trebuie considerată a fi stabilită în înțelesul alineatului respectiv.
4. O persoană care nu este o instituție financiară este considerată a fi stabilită într-un stat membru dacă sediul său social sau, în cazul unei persoane fizice, domiciliul său stabil sau reședința sa obișnuită este situată în acest stat, sau are o sucursală în statul respectiv, în ceea ce privește tranzacțiile financiare desfășurate de sucursala respectivă.

²⁹ JO L 166, 11.6.1998, p. 45.

Capitolul II

Exigibilitate, valoare impozabilă și rate

Articolul 4 *Exigibilitatea TTF*

1. TTF devine exigibilă pentru fiecare tranzacție financiară în momentul producerii tranzacției.
2. Anularea sau rectificarea ulterioară a unei tranzacții financiare nu are nici un efect asupra exigibilității, cu excepția cazurilor în care s-au comis erori.

Articolul 5 *Valoarea impozabilă a TTF în cazul altor tranzacții financiare în afara celor legate de contractele pe instrumente derivate*

1. În cazul altor tranzacții financiare în afara celor prevăzute la articolul 2 alineatul (1) punctul (1) litera (c) și, în cazul contractelor pe instrumente derivate, la articolul 2 alineatul (1) punctul (1) literele (a) și (b), valoarea impozabilă reprezintă tot ceea ce constituie contraprestație plătită sau datorată, în schimbul transferului, de către contraparte sau de către un terț.
2. Fără a aduce atingere alineatului (1), în cazurile menționate în alineatul respectiv, valoarea impozabilă este prețul pieței stabilit la momentul în care TTF devine exigibilă:
 - (a) În cazul în care contraprestația este mai mică decât prețul pieței;
 - (b) în cazurile prevăzute la articolul 2 alineatul (1) litera (b);
3. În sensul alineatului (2), prețul pieței înseamnă valoarea totală care ar fi fost plătită drept contraprestație pentru instrumentul financiar în cauză, într-o tranzacție desfășurată în condiții obiective.

Articolul 6 *Valoarea impozabilă în cazul tranzacțiilor financiare legate de contractele pe instrumente derivate*

În cazul tranzacțiilor financiare prevăzute la articolul 2 alineatul (1) punctul (1) litera (c) și, în cazul contractelor pe instrumente derivate, la articolul 2 alineatul (1) punctul (1) literele (a) și (b), valoarea impozabilă a TTF este valoarea noțională a contractului pe instrumente derivate la momentul tranzacției financiare.

Dacă se identifică mai mult de o valoare noțională, la determinarea valorii impozabile se utilizează cea mai mare dintre valorile identificate.

Articolul 7
Dispoziții comune privind valoarea impozabilă

Dacă valoarea relevantă, în temeiul articolului 5 sau al articolului 6, pentru determinarea valorii impozabile este exprimată, în totalitate sau parțial, într-o altă monedă decât cea a statului membru care aplică taxa, cursul de schimb aplicabil este ultimul curs de vânzare înregistrat, în momentul în care TTF devine exigibilă, pe cele mai reprezentative piețe de schimb din statul membru în cauză, sau la un curs de schimb determinat prin referire la acea piață, în conformitate cu normele stabilite de statul membru respectiv.

Articolul 8
Aplicare, structură și nivelul ratelor

1. Statele membre trebuie să aplice ratele TTF în vigoare la momentul în care taxele devin exigibile.
2. Ratele se stabilesc de fiecare stat membru ca procent din valoarea impozabilă.
Acele rate nu se pot situa sub:
 - (a) 0,1% în cazul tranzacțiilor financiare menționate la articolul 5;
 - (b) 0,01% în cazul tranzacțiilor financiare menționate la articolul 6.
3. Statele membre trebuie să aplice aceeași rată tuturor tranzacțiilor financiare care se încadrează în aceeași categorie în conformitate cu alineatul (2) literele (a) și (b).

Capitolul III

Plata TTF, obligațiile aferente și prevenirea fraudei, evaziunii și abuzului

Articolul 9
Persoane obligate la plata TTF către autoritățile fiscale

1. Pentru fiecare tranzacție financiară, TTF este datorată de fiecare instituție financiară care îndeplinește oricare dintre condițiile de mai jos:
 - (a) este parte la tranzacție, acționând fie în cont propriu, fie în contul altei persoane;
 - (b) acționează în numele unei părți la tranzacție; sau
 - (c) tranzacția a fost derulată în contul său.
2. Dacă o instituție financiară acționează în numele sau în contul altei instituții financiare, numai aceasta din urmă are obligația de plată a TTF.
3. Fiecare parte la o tranzacție, inclusiv persoanele care nu sunt instituții financiare, devin răspunzătoare solidar pentru plata taxei datorate de o instituție financiară în contul respectivei tranzacții, dacă instituția financiară în cauză nu a plătit taxa pe care o datora în termenul stabilit la articolul 10 alineatul (4).

4. Statele membre pot prevedea că poate fi răspunzătoare solidar pentru plata taxei și o altă persoană în afara celei obligate la plata TTF conform alineatelor (1) - (3) din prezentul articol .

Articolul 10

Dispoziții privind termenele limită pentru plata TTF, obligațiile destinate să asigure efectuarea plății și verificarea efectuării plății

1. Statele membre stabilesc obligațiile de înregistrare, de contabilitate, de raportare și alte obligații destinate să asigure că TTF datorată autorităților fiscale este plătită efectiv.
2. Statele membre trebuie să adopte măsuri pentru a se asigura că persoanele obligate la plata TTF depun la autoritățile fiscale o declarație care conține toate informațiile necesare pentru calculul TTF care a devenit exigibilă în decursul unei perioade de o lună, inclusiv valoarea totală a tranzacțiilor impozitate la fiecare rată. Declarația TTF trebuie depusă până în a zecea zi a lunii următoare lunii în care TTF a devenit exigibilă.
3. În cazul instituțiilor financiare care nu intră sub incidența articolului 25 alineatul (2) din Directiva 2004/39/CE, statele membre asigură punerea la dispoziția autorității competente, timp de cel puțin cinci ani, a datelor relevante cu privire la toate tranzacțiile financiare pe care le-au încheiat, fie în nume propriu sau în numele unei alte persoane, fie în cont propriu sau în contul altei persoane;
4. Statele membre se asigură că orice TTF datorată este plătită autorităților fiscale în următoarele termene:
 - (a) în momentul în care taxa devine exigibilă, dacă tranzacția se realizează pe cale electronică;
 - (b) în termen de trei zile lucrătoare de la momentul în care taxa devine exigibilă, în toate celelalte cazuri.
5. Statele membre se asigură că autoritățile competente în materie verifică dacă taxa a fost plătită în mod corect.

Articolul 11

Dispoziții specifice referitoare la prevenirea fraudei, evaziunii și abuzului

1. Statele membre trebuie să adopte măsuri de prevenire a fraudei fiscale, evaziunii sau abuzului.
2. În conformitate cu articolul 13, Comisia poate să adopte acte delegate în care să se precizeze măsurile care urmează să fie luate în temeiul alineatului (1) de către statele membre.
3. Ori de câte ori este necesar, statele membre fac uz de dispozițiile adoptate de Uniune în ceea ce privește cooperarea administrativă în materie fiscală și în special de Directivele 2011/16/UE și 2010/24/UE ale Consiliului. De asemenea, ele pot utiliza obligațiile deja existente în materie de raportare și stocare a datelor legate de tranzacțiile financiare.

Capitolul IV

Dispoziții finale

Articolul 12

Alte taxe pe tranzacțiile financiare

Statele membre nu trebuie să mențină și nici să introducă alte taxe pe tranzacțiile financiare în afara TTF care face obiectul prezentei directive și a taxei pe valoarea adăugată prevăzută de Directiva 2006/112/CE a Consiliului³⁰.

Articolul 13

Exercitarea delegării de competențe

1. Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate, cu respectarea condițiilor stabilite în prezentul articol.
2. Delegarea de competențe menționată la articolul 2 alineatul (2) și la articolul 11 alineatul (2) se conferă pentru o perioadă de timp nedeterminată, începând cu data la care se face referire în articolul 18.
3. Delegarea competențelor menționată la articolul 2 alineatul (2) și la articolul 11 alineatul (2) poate fi revocată în orice moment de către Consiliu. Decizia de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în respectiva decizie. Aceasta produce efecte începând cu ziua următoare publicării deciziei în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară, specificată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate deja în vigoare.
4. De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică Consiliului.
5. Un act delegat adoptat în conformitate cu articolul 2 alineatul (2) și cu articolul 11 alineatul (2) intră în vigoare numai dacă Consiliul nu formulează obiecții în termen de 2 luni de la notificarea actului către Consiliu sau dacă, înainte de expirarea acestei perioade, Consiliul informează Comisia că nu urmează să formuleze obiecții. Perioada respectivă se prelungește cu 2 luni la inițiativa Consiliului.

Articolul 14

Informarea Parlamentului European

Parlamentul European trebuie informat cu privire la adoptarea de acte delegate de către Comisie, la orice obiecții formulate la adresa acestor acte sau la revocarea delegării de competențe de către Consiliu.

Articolul 15

Modificarea Directivei 2008/7/CE

Directiva 2008/7/CE se modifică după cum urmează:

³⁰ JO L 347, 11.12.2006, p. 1-118.

(1) La articolul 6 alineatul (1), litera (a) se elimină.

(2) După articolul 6 se inserează următorul articol:

„Articolul 6a

Relația cu Directiva .../.../UE

Prezenta directivă se aplică fără a aduce atingere Directivei .../.../UE a Consiliului³¹.”

Articolul 16

Clauză de revizuire

O dată la cinci ani și, pentru prima dată, până la 31 decembrie 2016, Comisia transmite Consiliului un raport privind aplicarea prezentei directive și, dacă este cazul, o propunere de modificare a acesteia.

În acest raport, Comisia trebuie, cel puțin, să examineze impactul TTF asupra bunei funcționări a pieței interne, asupra piețelor financiare și economiei reale și să țină seama de progresele făcute în materie de impozitare a sectorului financiar în context internațional.

Articolul 17

Transpunere

1. Statele membre adoptă și publică până la 31 decembrie 2013 actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor acte și un tabel de corespondență între respectivele acte și prezenta directivă.

Statele membre aplică aceste dispoziții începând cu 1 ianuarie 2014.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea prin care se efectuează această trimitere.

2. Statele membre comunică Comisiei textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 18

Intrare în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

³¹ JO L,, p.

Articolul 19
Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles

Pentru Consiliu,
Președintele

ANEXĂ

FIȘĂ FINANCIARĂ LEGISLATIVĂ

1. CADRUL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

1.1. Titlul propunerii/inițiativei

Directiva Consiliului privind sistemul comun al taxei pe tranzacțiile financiare și de modificare a Directivei 2008/7/CE

1.2. Domeniul (domeniile) de politică vizat(e) în structura ABM/ABB

14 05 Politica fiscală

1.3. Tipul propunerii/inițiativei

Propunere care se referă la **o acțiune nouă**.

1.4. Obiectiv(e)

1.4.1. Obiectivul strategic multianual al Comisiei vizat de propunere:

Stabilitatea financiară

1.4.2. Obiective specifice și activitatea (activitățile) ABM/ABB în cauză

Obiectiv specific nr.3:

Dezvoltarea de noi inițiative fiscale și acțiuni destinate să sprijine obiectivele de politică ale UE

Activitatea (activitățile) ABM/ABB în cauză

Titlul 14 Impozitare și Uniune Vamală; ABB 05 Politica fiscală

1.4.3. Rezultat (rezultate) așteptat(e)

Evitarea fragmentării pieței interne a serviciilor financiare, având în vedere numărul tot mai mare al măsurilor fiscale naționale necoordonate care se aplică.

Asigurarea unei contribuții echitabile a instituțiilor financiare la acoperirea costurilor generate de recenta criză și a unui nivel echilibrat de impozitare a sectorului financiar în raport cu alte sectoare.

Crearea unor contrastimulente adecvate pentru tranzacțiile excesiv de riscante și completarea măsurilor de reglementare destinate să contribuie la evitarea producerii unor noi crize.

1.5. Motivele propunerii/inițiativei

1.5.1. Cerința(cerințele) de îndeplinit pe termen scurt sau lung

Realizarea unei contribuții la obiectivul general de stabilitate în UE în urma crizei financiare

1.5.2. Valoarea adăugată a implicării UE

Numai la nivelul UE se pot lua măsuri prin care să se evite fragmentarea piețelor financiare la nivelul activităților și al statelor membre și prin care să se garanteze tratamentul nediscriminatoriu al instituțiilor financiare din UE și, în cele din urmă, buna funcționare a pieței interne..

1.5.3. Concluzii desprinse din experiențele anterioare similare

Introducerea unei TTF generalizate la nivel național care să ducă la realizarea celor trei obiective menționate mai sus fără a provoca efecte puternice de delocalizare s-a dovedit a fi aproape imposibilă (exemplul Suediei) ”.

1.5.4. Coerența și posibila sinergie cu alte instrumente relevante

Taxele fac parte din cadrul de rezoluție a situațiilor de criză la nivel mondial. În plus, Comisia a propus să folosească veniturile din TTF ca o resursă proprie viitoare.

1.6. Durata acțiunii și impactul financiar al acesteia

Propunere pe **durată nelimitată**

1.7. Metoda (metodele) de gestiune preconizată (preconizate)

Propunerea are impact financiar asupra UE prin creșterea costurilor administrative.

Gestiune centralizată directă de către Comisie

Gestiune centralizată indirectă, prin delegarea sarcinilor de execuție către:

O persoană căreia i se încredințează executarea unor acțiuni specifice în temeiul titlului V din Tratatul privind Uniunea Europeană, identificate în actul de bază relevant în sensul articolului 49 din Regulamentul financiar.

Gestiune partajată cu statele membre

Gestiune descentralizată împreună cu țări terțe

Gestiune în comun cu organizații internaționale (**de precizat**)

2. MĂSURI DE GESTIONARE

2.1. Norme de monitorizare și raportare

Statele membre trebuie să ia măsuri (inclusiv măsuri de verificare) adecvate pentru ca TTF să fie percepută corect și prompt.

Furnizarea unor măsuri corespunzătoare prin care să se asigure plata taxei, monitorizarea și verificarea corectitudinii plăților rămâne la latitudinea statelor membre.

2.2. Sistemul de gestiune și control

2.2.1. Riscul (riscurile) identificat(e)

1. Întârzieri în transpunerea directivei la nivelul statelor membre
2. Risc de fraudă, evaziune și abuz
3. Risc de delocalizare

2.2.2. Metoda (metodele) de control preconizată(preconizate)

Articolul 11 din directivă menționează dispozițiile specifice cu privire la prevenirea cazurilor de fraudă, evaziune sau abuz: acte delegate și a cooperare administrativă în materie fiscală.

Riscul delocalizării este abordat prin alegerea unui set adecvat al ratelor de impozitare și a unei definiții ample a bazei impozabile.

2.3. Măsurile de prevenire a fraudelor și a neregulilor

A se preciza măsurile de prevenire și de protecție existente sau preconizate.

3. IMPACTUL FINANCIAR ESTIMAT AL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

3.1. Rubrica (rubricile) din cadrul financiar multianual și linia bugetară (liniile bugetare) afectată (afectate)

- Liniile bugetare de cheltuieli existente

În ordinea rubricilor și a liniilor bugetare din cadrul financiar multianual.

Rubrica din cadrul financiar multianual	Linia bugetară	Natura cheltuielilor	Contribuția			
	Numărul [Descriere]	CD/CND ⁽¹⁾	din partea țărilor AELS ²	din partea țărilor candidate ³	Țări terțe	În sensul articolului 18 alineatul (1) litera (aa) din Regulamentul Financiar
	[XX.YY.YY.YY]	CD/ CND	DA/NU	DA/NU	DA/NU	DA/NU

- Noile linii bugetare solicitate

În ordinea rubricilor și a liniilor bugetare din cadrul financiar multianual.

Rubrica din	Linia bugetară	Natura	Contribuția
-------------	----------------	--------	-------------

¹ CD= credite diferențiate / CND = credite nediferențiate.

² AELS: Asociația Europeană a Liberului Schimb.

³ Țările candidate și, după caz, țările potențial candidate din Balcanii de Vest.

cadrul financiar multianual		cheltuielilor				
	Numărul [Rubrică.....]	CD/ CND	Țări AELS	din partea țărilor candidate	Țări terțe	În sensul articolului 18 alineatul (1) litera (aa) din Regulamentul Financiar
	[XX.YY.YY.YY]		DA/NU	DA/NU	DA/NU	DA/NU

3.2. Impactul estimat asupra cheltuielilor

3.2.1. Sinteza impactului estimat asupra cheltuielilor

Milioane EUR (3 zecimale)

Rubrica din cadrul financiar multianual:	Numărul	[Rubrica]
---	---------	-----------------

DG: <.....>			Exercițiul N ⁴	Exercițiul N + 1	Exercițiul N + 2	Exercițiul N + 3	a se înscrie toți anii necesari pentru a reflecta durata impactului (a se vedea punctul 1.6)			TOTAL
• Credite operaționale										
Numărul bugetare	liniei	Angajamente	(1)							
		Plăți	(2)							
Numărul bugetare	liniei	Angajamente	(1a)							
		Plăți	(2a)							
Credite de natură administrativă finanțate din bugetul unor programe specifice ⁵										
Numărul bugetare	liniei		(3)							
TOTAL credite pentru DG <....>		Angajamente	= 1 + 1a + 3	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
		Plăți	= 2 + 2a + 3	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A

• TOTAL credite	Angajamente	(4)	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
-----------------	-------------	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----

⁴ Anul N este anul în care începe punerea în aplicare a propunerii/inițiativei.

⁵ Asistență tehnică și/sau administrativă și cheltuieli de sprijinire a implementării programelor și/sau acțiunilor UE (fostele linii „BA”), cercetare indirectă și cercetare directă.

operaționale	Plăți	(5)	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
• TOTAL credite cu caracter administrativ finanțate din bugetul anumitor programe		(6)								
TOTAL credite în cadrul RUBRICII <....> din cadrul financiar multianual	Angajamente	=4+ 6	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
	Plăți	=5+ 6	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A

În cazul în care propunerea/inițiativa afectează mai multe rubrici:

• TOTAL credite operaționale	Angajamente	(4)								
	Plăți	(5)								
• TOTAL credite cu caracter administrativ finanțate din bugetul anumitor programe		(6)								
TOTAL credite în cadrul RUBRICILOR 1 - 4 din cadrul financiar multianual (suma de referință)	Angajamente	=4+ 6	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
	Plăți	=5+ 6	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A

Rubrica din cadrul financiar multianual:	5	„Cheltuieli administrative”
---	----------	-----------------------------

Milioane EUR (3 zecimale)

	Exercițiul 2013	Exercițiul 2014	Exercițiul 2015	Exercițiul 2016	începând cu anul 2017
DG: TAXUD					
• Resurse umane	0,254	0,762	0,762	0,762	0,762
• Alte cheltuieli administrative	0,040	0,036	0,036	0,036	0,036
TOTAL DG TAXUD	0,294	0,798	0,798	0,798	0,798

TOTAL credite la RUBRICA 5 din cadrul financiar multianual	(Total angajamente = Total plăți)	0,294	0,798	0,798	0,798	0,798
--	-----------------------------------	-------	-------	-------	-------	-------

Milioane EUR (3 zecimale)

	Exercițiul 2013	Exercițiul 2014	Exercițiul 2015	Exercițiul 2016	începând cu anul 2017	
TOTAL credite în cadrul RUBRICILOR 1 - 5 din cadrul financiar multianual	Angajamente	0,294	0,798	0,798	0,798	0,798
	Plăți	0,294	0,798	0,798	0,798	0,798

3.2.2. Impactul estimat asupra creditelor operaționale

- Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de credite operaționale

3.2.3. Impactul estimat asupra creditelor cu caracter administrativ

3.2.3.1. Rezumat

- Propunerea/inițiativa implică utilizarea de credite administrative, conform explicațiilor de mai jos:

Milioane EUR (3 zecimale)

	Exercițiu 2013	Exercițiu 2014	Exercițiu 2015	Exercițiu 2016	începând cu anul 2017
--	-------------------	-------------------	-------------------	-------------------	--------------------------

RUBRICA 5 din cadrul financiar multianual					
Resurse umane	0,254	0,762	0,762	0,762	0,762
Alte cheltuieli administrative	0,040	0,036	0,036	0,036	0,036
Subtotal RUBRICA 5 din cadrul financiar multianual	0,294	0,798	0,798	0,798	0,798

În afara RUBRICII 5⁶ din cadrul financiar multianual					
Resurse umane					
Alte cheltuieli cu caracter administrativ					
Subtotal în afara RUBRICII 5 din cadrul financiar multianual	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A

TOTAL	0,294	0,798	0,798	0,798	0,798
--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------

3.2.3.2. Necesarul de resurse umane estimat

- Propunerea/inițiativa implică utilizarea de resurse umane, conform explicațiilor de mai jos:

⁶ Asistență tehnică și/sau administrativă și cheltuieli de sprijinire a punerii în aplicare a programelor și/sau a acțiunilor UE (fostele linii „BA”), cercetare indirectă și cercetare directă.

Estimarea trebuie exprimată în valoare întreagă (sau cel mult cu o zecimală)

	Exerci țiu 2013	Exerci țiu 2014	Exerci țiu 2015	Exerci țiu 2016	începân d cu anul 2017
• Posturi din schema de personal (funcționari și agenți temporari)					
14 01 01 01 (la sediu și în birourile de reprezentare ale Comisiei)	0,254	0,762	0,762	0,762	0,762
14 01 01 02 (în delegații)	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
14 01 05 01 (cercetare indirectă)	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
10 01 05 01 (cercetare directă)	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
• Personal extern (în echivalent normă întreagă: FTE)⁷					
14 01 02 01 (AC, INT, END din „pachetul global”)	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
14 01 02 02 (AC, INT, JED, AL și END în delegații)	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
XX 01 04 yy ⁸	- la sediu ⁹	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
	în delegații	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
XX 01 05 02 (AC, INT, END - cercetare indirectă)	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
10 01 05 02 (AC, INT, END - cercetare directă)	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
Altă linie bugetară (a se preciza)					
TOTAL	0,254	0,762	0,762	0,762	0,762

14 este domeniul de politică sau titlul din buget în cauză.

Necesarul de resurse umane va fi acoperit de efectivele de personal ale DG-ului în cauză alocate deja gestionării acțiunii și/sau redistribuite intern în cadrul DG-ului, completate, după caz, prin resurse suplimentare, care ar putea fi alocate DG-ului care gestionează acțiunea în cadrul procedurii de alocare anuală și ținând cont de constrângerile bugetare.

Descrierea sarcinilor care trebuie efectuate:

Funcționari și agenți temporari	Actuala alocare a personalului din cadrul DG TAXUD nu ține cont integral de aplicarea unui sistem comun al TTF și va fi necesară o redistribuire internă. Principalele sarcini ale funcționarilor alocați vor fi: să elaboreze detaliile tehnice privind funcționarea efectivă a acestei taxe, astfel încât să contribuie la procesul de negociere, să monitorizeze implementarea ulterioară, se elaboreze interpretări juridice și documente de lucru, să contribuie la actele delegate axate pe dispoziții anti-evaziune/anti-abuz, să se ocupe de procedurile în constatarea încălcării dreptului Uniunii dacă este cazul, etc.
---------------------------------	--

3.2.4. Compatibilitatea cu cadrul financiar multianual actual

- **X** Propunerea/inițiativa este compatibilă cu cadrul financiar multianual existent.

⁷ AC= agent contractual; INT = personal al agențiilor („Interimar”); JED= „Jeune Expert en Délégation" (expert tânăr în delegații); AL = agent local; END= expert național detașat.

⁸ Sub plafonul pentru personal extern din credite operaționale (fostele linii „BA”).

⁹ În special pentru Fonduri Structurale, Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) și Fondul european pentru pescuit (FEP).

3.2.5. *Participarea terților la finanțare*

- Propunerea/inițiativa nu prevede cofinanțare din partea terților

3.3. Impactul estimat asupra veniturilor

- **X** Propunerea/inițiativa nu are impact financiar asupra veniturilor.